

й се случи и което щѣше да й струва живота.

Оставихъ ястребитѣ на дървото и заедно съ чучулигата продължихъ пѣтя си. Чучулигата се окопоти и почна да ме гледа умилно, като че искаше да каже: „благодаря ти, приятелю, за дѣто ми спаси живота“.

Чакъ когато изминахъ едно доста голѣмо растояние отъ страшнитѣ ястреби, азъ пушнахъ чучулигата на свобода. Тя радостно се издигна къмъ небесната ширина, пѣргаво излжкатуши наоколо си и се изгуби изъ синевината.

Така, малки приятели, азъ спасихъ живота на една мила и хубава чучулига, каквито вие сте виждали много, които лѣтно врѣме съ своитѣ чудни и кръшни чуруликания огласяватъ и развеселяватъ цѣлия свѣтъ.

Антонъ Христовъ.

Чучулига.

—Вий се, птичко, на широко,
 Лекокрила - сладкогласна,
 Пѣй си, дружке, на широко,
 Че си млада и прѣкрасна.

Бързо лѣтото ще мине,
 Есенъ - зима ще настанатъ,
 Тебе далечъ ще прогонятъ,
 Наша радостъ ще отнематъ.

—Хвъркай, птичко, на високо,
 Лекокрила - сладкогласна,
 Пѣй си, мила, на широко,
 Доръ си млада и прѣкрасна!...

Дѣдо Страдлю.